

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.152/2023/4.
A felperes:	Felperes (Felperes címe)
A felperes képviselője:	Felperes képviselője (Felperes képviselőjének címe) (Felperesi képviselő)
Az alperes:	Alperes (Alperes címe)
Az alperes képviselője:	Alperes képviselője
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közzolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (33. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Debreceni Törvényszék 19.K.700.044/2022/30. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15.000 (tizenötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A per alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a peresített időszakban a Felperes szolgálati helyén főhatárrendészként teljesített szolgálatot, amely mellett ellátott a beosztásához nem tartozó szolgálatparancsnoki feladatokat. A 2021. október 4. napján előterjesztett szolgálati panaszát Felperes felettese annak megalapozatlansága miatt elutasította.

A felperes keresete és az alperes védirata

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a 2019. május 1. napjától 2020. február 28. napjáig terjedő időszakban, valamint 2021. január hónapra – 10 többletfeladatellátással érintett hónapra – bruttó 193.250 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére. A megbízási díj mértékét az illetményalap 50 %-ában határozta meg. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (továbbiakban: Hszt.) 71.§ (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését jelölte meg.

[3] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte, vitatva a követelés jogalapját.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 193.500 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Ítéletét – a szolgálatparancsnoki tevékenységről szóló 14/2017. (III. 24.) ORFK utasítás 1., valamint a Határforgalom-ellenőrzési Szabályzatról szóló 24/2015. (X. 15.) ORFK utasítás (a továbbiakban: ORFK utasítás) 34-36. pontjaira figyelemmel – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára és (5)-(6) bekezdéseire; a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet 10. § (2) bekezdésére, valamint a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet 35. § (6) bekezdésére alapította. Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a kiemelt főhattárrendész munkakör és a szolgálatparancsnoki munkakör között különbség a felelősség és az utasítás adási jog tekintetében állt fenn. Az alperes védirathoz mellékelt feladat-kimutatásai és tanúk vallomásai alapján megállapította, hogy a felperes a tárgyi időszakban a beosztásához nem tartozó szolgálatparancsnoki feladatokat látott el. Ebből 35 alkalommal közúti átkelőhely ügyeletes-helyettesi, 2 alkalommal vasúti átkelőhely ügyeletes-helyettesi szolgálatot látott el, mely feladatok ténylegesen az ORFK utasítás szerinti szolgálatparancsnoki feladatoknak feleltethetők meg, és jelentőséggel bír, hogy 2021. április 1. napjától ezen feladatok beépítésre kerültek a szolgálatparancsnokok feladatkörébe. A vonatkozó jogszabályok alapján az

irányadó ítélkezési gyakorlatra figyelemmel megállapította, hogy a felperes megbízási díjra jogosult, amelynek havi összegét mérlegeléssel a rendvédelmi illetményalap 50 %-ában határozta meg.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megsértette a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdésében, valamint a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (2) bekezdésében foglaltakat. Az elsőfokú bíróság jelentőséget tulajdonított annak, hogy a közúti és vasúti határátkelőhelyen az ügyeletes-helyettesi feladatok beépítésre kerültek a szolgálatparancsnok feladatkörébe. Ehhez képest a 11. sorszámú jegyzőkönyvben a tanút kioktatta arról, hogy a peresített időszakra nyilatkozzon. Ellentmondásos, hogy olyan időpontnak tulajdonít jelentőséget, amely vonatkozásában a tanút nem kívánta meghallgatni. Amennyiben a bíróság ezt megfelelően mérlegeli, akkor azt a következtetést kellett volna levonnia, hogy ezen feladatok kizárólag 2021. április 1. napjától váltak szolgálatparancsnoki feladatokká. Mindezek szerint az elsőfokú bíróság a perben jelentős tényeket tartalmazó okirati bizonyítékokat nem értékelte kellő súllyal, így a megállapított tényállásból helytelen jogi következtetést vont le.

[6] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Anyagi jogi álláspontjának ismertetése mellett kifejtette, hogy a fellebbezés érdemi felülbírálatra alkalmatlan, mivel az alperes kizárólag eljárási jogszabálysértésre hivatkozik, ugyanakkor a jelen ügy nem bizonyítási kérdés, hanem jogkérdés.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor az ítélőtábla figyelembe vette, hogy az alperes az ítéletet anyagi jogi alapon nem támadta, a marasztalási összeg mértékére vonatkozó bírói mérlegelést nem kifogásolta, kizárólag eljárási szempontú felülvizsgálatot kért a másodfokú bíróságtól. A felperes állításával szemben az alperes a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjában foglaltaknak megfelelően a fellebbezését megalapozó jogszabálysértést a jogszabályhelyek pontos megjelölésével kifejtette, amelyet a másodfokú bíróságnak érdemben kellett vizsgálnia. Ekként a fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában a releváns tényállást, valamint a bizonyítékokra vonatkozó mérlegelését rögzítette, a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket megfelelően

alkalmazta, döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság az alábbiak szerint értett egyet.

[9] Az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a perben jelentős tényekre vonatkozó bizonyítékokat nem megfelelően értékelte, és ezáltal a tényállást tévesen állapította meg. Az elsőfokú ítéletében a bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok (védirathoz mellékelte felperes részére kiadott napi eligazítások és munkaköri leírások, 11. sorszámu jegyzőkönyvben szereplő tanúvallomások) egyenként és összességükben történő okszerű értékelésével jutott arra a helyes megállapításra, hogy a felperes a határátkelőhelyen a főhatárrendész beosztásához tartozó feladatok, mint az útlevélezés mellett szolgálatparancsnoki feladatokat is rendszeresen ellátott. A rendelkezésre álló okirati bizonyítékokat a perben felvett tanúvallomások kiegészítik, a bizonyítékok koherens láncolatával okszerűen lehet megalapozott következtetéseket levonni a felperes által ellátott többletfeladatokra. A napi eligazítások értelmében a felperes az általa megjelölt szolgálatok során köteles volt az átkelőhely rendjének betartására, a központi ügyeletessel történő folyamatos kapcsolattartásra, jelentéstételre, az útlevélezők feladatainak meghatározására, munkájuk megszervezésére, az öltözködési szabályok betartására, a munkaközi szünetek idejének, valamint az eljárás alá vont személyek őrzésének megszervezésére, amely feladatok az ORFK utasítás 35-36. pontjai szerint a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet – tárgyidőszakban hatályos – 2. melléklet III. pont 8. alpontjában meghatározott szolgálatparancsnoki beosztáshoz tartozó feladatok voltak. Így a felperes által ellátott többletfeladatokat normatív rendelkezés és nem az alperes későbbi, a határátkelőhelyen 2021. április 1. napjától több tényleges szolgálatparancsnoki beosztást létesítő munkáltatói intézkedése rendelte a szolgálatparancsnoki beosztáshoz.

[10] Az elsőfokú bíróság azt is okszerűen vette figyelembe, hogy az alperes a felperes által ellátott többletfeladatokat a tárgyidőszakot követően maga is a tényleges beosztásként létrehozott szolgálatparancsnoki beosztásokhoz rendelte hozzá. Megállapította, hogy a tárgybeli többletfeladatok a tárgyidőszakban a vonatkozó ágazati normák szerint a jogszabályban rendszeresített szolgálatparancsnoki beosztásnak, tehát nem a felperes főhatárrendész beosztásának (munkakörének) részei, és pusztán azt értékelte, hogy a szolgálatparancsnoki álláshelyek tényleges létrehozásával az alperes is erre a jogi álláspontra helyezkedett. A bíróságnak a tényállás-tisztázási kötelezettsége körében a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése, mint anyagi jogszabály alkalmazásához igazodó feladata az volt, hogy megállapítsa, a keresetben hivatkozott feladatok a felperes főhatárrendész beosztásához (munkaköréhez) tartozó feladatoknak vagy a munkaköri feladatain kívüli bármely más feladatnak tekinthetők-e. A következetes ítélkezési gyakorlat szerint, amennyiben ugyanis nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz a rendszeresen elvégzett további tevékenység, az mindenképpen többletfeladatként értékelendő (Kfv.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3., Kf.VII.45.155/2021/6.). Így a megbízási díjra jogosultság tekintetében nem annak van jelentősége, hogy az alperes a határátkelőhelyen mely időponttól kezdődően hozott létre ténylegesen szolgálatparancsnoki beosztásokat, hanem annak, hogy az ellátott feladatok nem tartoztak a felperes szolgálati beosztásához. Márpedig az ORFK utasítás szerint a szolgálatparancsnoki munkaköri feladatok részét képező vezetési, szervezési, utasításadási feladatok nem tartozhattak a jogszabályban külön

beosztásként rendszeresített főhatárrendész munkaköri feladatai közé. Ennél fogva az elsőfokú bíróság a Kp. 78. § (2) bekezdése, valamint a Pp. 279. § (1) bekezdése körében értékelhető jogszabálysértést nem követett el, ezáltal ítéletét helyesen megállapított tényállásra alapította. Ebből adódóan már allappal vonhatta le a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjából és (5) bekezdéséből fakadó további anyagi jogi következményeket.

[11] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[12] A pervesztes alperes a Kp. 35. §-a alapján alkalmazandón Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja és 3. § (5) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó, és a jogi képviselő által kifejtett munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[13] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[14] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[15] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. október 31.

dr. Rác Krisztina s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.	dr. Németh Andrea s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró